

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **Tomaier Legal advokátní kancelář s.r.o.**, IČO: 241 55 241, se sídlem Černokostelecká 281/7, Praha 10, zast. Mgr. Tomášem Urbanem, advokátem, se sídlem Vřesová 685/16, Praha 8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem pplk. Sochora 27, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic ČR, státní příspěvková organizace, IČO: 659 93 390, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, zast. JUDr. Jiřím Hartmannem, advokátem, se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, proti rozhodnutí Ing. Radka Mátl, osoby pověřené řízením osoby zúčastněné na řízení, ze dne 4. 9. 2019, č. j. 18617/2019-10000, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2022, č. j. 11 A 177/2019-169,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Osoba zúčastněná na řízení **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Tomáše Urbana, advokáta, se sídlem Vřesová 685/16, Praha 8.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Ing. Radek Mátl, jakožto osoba pověřená řízením osoby zúčastněné na řízení, v záhlaví uvedeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí osoby zúčastněné na řízení ze dne 17. 7. 2019, č. j. 13413/2019-10320, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, jejichž poskytnutí požadoval žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu

k informacím (informační zákon). Žalobce jmenovitě žádal o poskytnutí následujících informací: „1) sdělení, jaké smlouvy byly mezi Ředitelstvím silnic a dálnic ČR a Ing. Tomášem Grosse, Ph.D. uzavřeny, co je předmětem těchto smluv a zda jsou tyto smlouvy nadále platné (případně kdy jejich platnost skončila), včetně poskytnutí kopií takových smluv; 2) sdělení, jaká pověření či jmenování Ředitelství silnic a dálnic ČR udělilo Ing. Tomášovi Grosse, Ph.D. od počátku jeho působení v Ředitelství silnic a dálnic ČR, včetně poskytnutí kopií takových pověření či jmenování.“

[2] Žalobce napadl rozhodnutí osoby zúčastněné na řízení žalobou u Městského soudu v Praze, ve které namítal, že nebyly dány důvody k odmítnutí žádosti o informace. Požadované informace předně nejsou vnitřním pokynem nebo předpisem, jehož poskytnutí by mohlo být omezeno podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, ani nejde o informace o rozhodovací činnosti soudů podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, které povinné subjekty neposkytují. Žalobce také namítal, že osoba zúčastněná na řízení odmítla poskytnutí informací též s odkazem na citlivé údaje o platu Ing. Tomáše Grosse, Ph.D., podle § 12 informačního zákona, ačkoliv žalobce o tyto údaje nežádal, a mohly být proto z poskytnuté informace vyloučeny namísto odmítnutí žádosti jako celku.

[3] Městský soud o žalobě rozhodoval opakovaně, jelikož jeho rozsudky ze dne 17. 8. 2020, ze dne 11. 2. 2021 a usnesení ze dne 7. 10. 2021, Nejvyšší správní soud z důvodu procesních pochybení zrušil, a to rozsudky ze dne 2. 10. 2020, č. j. 4 As 280/2020 – 54, ze dne 30. 4. 2021, č. j. 4 As 65/2021 – 44, a ze dne 8. 4. 2022, č. j. 4 As 363/2021-42, kterými zároveň vždy vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Městský soud v dalším řízení v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí Ing. Radka Mátl, osoby pověřené řízením Ředitelství silnic a dálnic ČR, ze dne 4. 9. 2019, č. j. 18617/2019–10000, zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Městský soud předně shledal důvodnou námitku, že požadované informace nenaplňují znaky typické pro vnitřní pokyny a personální předpisy a osoba zúčastněná na řízení pochybila, když odmítla jejich poskytnutí s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Požadované informace jsou smlouvami, tedy dvoustranným právním jednáním, které z povahy věci nemohou spočívat na principu podřízenosti a nadřízenosti. Nejde tedy o dokumenty, které by mohly být považovány za vnitřní pokyny či personální předpisy.

[6] Městský soud dále přisvědčil námitce, že nebyly dány důvody k neposkytnutí informací podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, tj. že by se jednalo o informace související s rozhodovací činností soudů. Osoba zúčastněná na řízení odmítla s odkazem na tento důvod informace poskytnout z toho důvodu, že s klientem žalobce vede civilní soudní spor, přičemž požadované informace by mohly být v tomto sporu použity jako důkaz. Tento výklad by však podle městského soudu vedl k absurdnímu závěru, že v případě, kdy se povinný subjekt účastní nějakého soudního řízení, nesmí poskytovat veřejnosti jakékoliv informace, které by byť jen vzdáleně souvisely s projednávanou věcí (např. jaké smlouvy a s kým je povinný subjekt uzavřel). Soud se proto ztotožnil

pokračování

s argumentem žalobce, že taková extenzivní interpretace § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona by znamenala popření smyslu informační povinnosti povinných subjektů.

[7] Městský soud shledal důvodnou nakonec také námitku, že v napadeném rozhodnutí osoba zúčastněná na řízení uvedla, že nemůže poskytnout požadované informace mj. i z toho důvodu, že obsahují informace o platových poměrech Ing. Tomáše Grosse, Ph.D., ačkoliv žalobce informace o výši platu jmenovaného výslovně nežádal. Pokud tedy informace o platu v požadovaných dokumentech byly obsaženy, stačilo jen částečné odmítnutí žádosti. Takto však osoba zúčastněná nepostupovala a svoje rozhodnutí navíc v tomto ohledu řádně neodůvodnila. V daném rozsahu je tak žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se nijak nezabývá možností alespoň částečného poskytnutí požadovaných informací.

II. Kasační stížnost osoby zúčastněné a vyjádření účastníků řízení

[8] Osoba zúčastněná na řízení (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností.

[9] Stěžovatelka namítá, že městský soud nepřihlédl ke skutkovým okolnostem případu, které je třeba vzít v úvahu při posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Statutární orgán žalobce je Mgr. Jan Tomaier, advokát. Stěžovatelka je v současné době žalovanou v několika soudních řízeních u Městského soudu v Praze, ve kterých žalobce zastupuje právě Mgr. Jan Tomaier. Předmět těchto sporů přitom bezprostředně souvisí s žádostí žalobce o poskytnutí informací. Je tedy zřejmé, že žalobce zde nevystupuje jako tzv. společenský hlídací pes, ale pouze se tímto způsobem snaží získat neoprávněnou výhodu pro svého klienta. V této souvislosti stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2021, sp. zn. 10 As 411/2020, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou situací, kdy nepovažoval získání informací ve prospěch klienta za slučitelné s předpokládanou funkcí práva na informace o platech a odměnách. Z předmětné žádosti vyplývá snaha žalobce dosáhnout zvýhodnění pozice svého klienta v probíhajícím soudním řízení, což je v rozporu se základními postuláty občanského soudního řízení, zejména postulátem rovnosti zbraní a rovnosti procesního postavení podle občanského soudního řádu. Ze strany žalobce se jedná o zneužití práva na informace, jejímž cílem je znevýhodnění stěžovatelky v probíhajících a do budoucna očekávaných soudních sporech. Není zřejmé, jakým způsobem by naopak žádost o informace měla sloužit kontrole veřejné činnosti stěžovatelky.

[10] Stěžejním důvodem pro odmítnutí žádosti o informace s ohledem na skutkové okolnosti byla skutečnost, že dokumenty, které žalobce požadoval, souvisí se soudními řízeními proti stěžovateli. Ústavní soud judikoval, že účastník řízení nemůže být nucen vydávat dle informačního zákona takové podklady, které souvisí s probíhajícím soudním řízením, které by mohly jeho pozici jakkoliv v konečném důsledku zhoršit či ohrozit. Ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, je právě stěžejním smyslem a účelem principu rovnosti zbraní, rovných práv a povinností v civilním řízení před státním orgánem, garantovat podmínky pro spravedlivý výsledek řízení.

[11] Stěžovatelka nesouhlasí se závěry městského soudu, že ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) se nevztahuje na informace, které by mohly zvýhodnit žalobce v soudním řízení. Výklad provedený městským soudem, který toto ustanovení vztahuje pouze na podání učiněná v soudním řízení, by podle stěžovatelky učinil toto ustanovení obsoletní, jelikož podání soudu jsou účastníkům řízení známá a bez dalšího přístupná.

[12] Stěžovatelka dále namítá, že závěr městského soudu o nemožnosti žádost odmítnout podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona je nesprávný, jelikož požadované informace splňují definiční znaky pokynů, respektive informací interní povahy. Informace týkající se mandátu Ing. Tomáše Grosse, Ph.D. zastupovat v pozici správce stavby osobu zúčastněnou na řízení jsou interními informacemi, na jejichž zveřejnění neexistuje žádný veřejný zájem. Funkci správce stavby nadto vykonávalo fakticky Ředitelství silnic a dálnic ČR Závod Praha. Vztah stěžovatelky a Ing. Tomáše Grosse, Ph.D. je tedy čistě interní záležitostí stěžovatelky. V tomto ohledu spočívá rozsudek na nesprávných a neúplných informacích, a je proto nepřezkoumatelný.

[13] Stěžovatelka rovněž nesouhlasí se závěrem městského soudu, že smlouvy uzavřené, v rámci organizace osoby zúčastněné na řízení nemohou být interní povahy, jelikož naopak zakládají a určují postavení jednotlivých osob uvnitř organizace a zpravidla budou zakládat vztahy nadřízenosti a podřízenosti jednotlivých osob v rámci organizace.

[14] Stěžovatelka brojí také proti závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka toliko podpůrně v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobcem požadované informace obsahují také citlivé informace, které by nebylo možno žalobci poskytnout. Rozhodnutí však nespočívá na tom, že by požadované informace nebyly poskytnuty jako celek z důvodu ochrany citlivých informací.

[15] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud se již ve svém rozsudku ze dne 4. 8. 2022, č. j. 1 As 14/2022-38, zabýval kasační stížností osoby zúčastněné na řízení v jiném sporu o poskytnutí informací mezi týmiž účastníky, přičemž závěry Nejvyššího správního soudu v této věci jsou z převážné části aplikovatelné i na projednávaný případ. Žalobce se ztotožňuje s posouzením věci provedeným městským soudem a námitky stěžovatelky v kasační stížnosti nepovažuje za důvodné.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nemá vzhled do komplexní argumentační pozice zastávané osobou zúčastněnou na řízení, která správní řízení vedla, a nemá tedy ani možnost se k podané kasační stížnosti kvalifikovaně vyjádřit. V tuto chvíli je Úřad v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným městským soudem v jeho rozsudku ze dne 23. 6. 2022, č. j. 11 A 177/2019-169, který je povinen respektovat.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2

pokračování

s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] V souzené věci jde o opakovanou kasační stížnost, soud se tedy nejprve zabýval otázkou její přípustnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. K přípustnosti opakované kasační stížnosti lze předně odkázat na usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, v němž se konstatuje: „*opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.*“ Platí však, že vysloveným závazným právním názorem v předchozím řízení je následně vázán krajský i Nejvyšší správní soud (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Asz 16/2021 - 50).

[20] V projednávané věci byla předchozí rozhodnutí městského soudu zrušena z důvodu procesních pochybení; věcným přezkumem uplatněných námitek se kasační soud proto dosud v posuzovaném případě nezabýval, kasační stížnost je proto přípustná.

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti předně namítala, že poskytnutí informací bránilo ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, jelikož se jedná o informace o rozhodovací činnosti soudů. Má tomu tak být z toho důvodu, že žalobce by mohl použít požadované informace v soudních řízeních proti stěžovateli, což by bylo v rozporu se zásadou rovnosti zbraní účastníků řízení.

[22] Nejvyšší správní soud konstatuje, že obdobnou námitkou se zabýval již v rozsudku ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 As 96/2021 - 43, ve kterém uvedl, že „*závěr povinného subjektu a městského soudu o možnosti odmítnutí poskytnutí informací toliko s ohledem na jejich využití v budoucím (soukromoprávním) sporu, naráží na smysl a účel zákona o svobodném poskytování informací. Jedním z aspektů práva na informace je vnější kontrola moci veřejné.*“ Nedůvodnou tuto námitku pak Nejvyšší správní soud shledal také v rozsudku ze dne 4. 8. 2022, č. j. 1 As 14/2022-38, ve kterém vystupovali stejní účastníci řízení jako v posuzovaném případě. Nejvyšší správní soud nevidí prázdňý důvod, aby se od těchto závěrů v nyní projednávané věci odchyloval.

[23] Podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona platí, že povinné subjekty neposkytnou informace o „*rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků.*“

[24] Adresátem tohoto ustanovení jsou soudy, kterým toto ustanovení zapovídá k žádostem o informace poskytovat informace o své rozhodovací činnosti, s výjimkou rozsudků. Informace o rozhodovací činnosti soudů jsou v kontextu tohoto ustanovení myšleny zejména informace související s vlastním rozhodováním soudů a postupem soudů

a jejich úkony směřujícími ke zjištění skutkového stavu věci, úkony účastníků učiněnými vůči soudu a ostatním účastníkům řízení (srov. Instrukce Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím).

[25] Stěžovatelka svůj výklad § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona staví na myšlence, že povinnost poskytnout informace, které by pak mohly být použity proti povinnému subjektu jako důkaz v civilním řízení, je v rozporu se zásadou rovnosti zbraní. Tento argument však již výslovně odmítl Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 (na který v kasační stížnosti nepřiléhavě odkazuje stěžovatelka), který se zabýval otázkou poskytování nepravomocných rozsudků. Z tohoto nálezu předně vyplývá, že účelem § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona je ochrana nezávislosti a nestrannosti soudní moci při jejím rozhodování (srov. zejména bod 42 a 43 nálezu).

[26] Ústavní soud dále konstatoval, že základní práva, včetně práva na informace, jsou „*veřejnými subjektivními právy, tedy adresátem povinností (tj. dbát těchto práv a chránit je, tj. pozitivně něco činit) je veřejná moc. Poskytnutí nepravomocného rozsudku je požadováno od státu jako od nositele veřejné moci, protože požadovaná informace (nepravomocný rozsudek) je výsledkem rozhodovací pravomoci, tedy výsledkem realizace veřejné moci (nikoli soukromoprávních úkonů). Proto by v případě povinnosti vyhovět požadavku na poskytnutí takové informace stát nenesl větší míru povinností než druhý účastník řízení; taková povinnost státu - jako vrchnosti - je totiž založena zcela jiným právním titulem, který se netýká jeho právního postavení účastníka řízení ve vlastním soukromoprávním sporu. (...) Koneckonců, povinnost poskytnout nepravomocný rozsudek stěží může být (z povahy věci) porušením principu rovnosti zbraní, rovnosti procesního postavení podle občanského soudního řádu. Jde o akt mimo rámec občanského soudního řízení, s ním nijak nesouvisející. Jde o realizaci veřejnoprávní povinnosti opírající se o jiný právní předpis než o normu soukromoprávní (tato povinnost je založena právem správním a právem ústavním).*“ (viz bod 49 a 51 nálezu). Ve vztahu k posuzovanému případu z citované pasáže vyplývá, že veřejné subjektivní právo na informace a jemu odpovídající povinnost povinného subjektu určitou informaci poskytnout jsou nezávislé na postavení povinného subjektu vůči žadateli v občanském soudním řízení (ať už paralelně probíhajícím nebo budoucím hypotetickém). Poskytnutím informací dle informačního zákona tedy z povahy věci nemůže nijak vést k porušení zásady rovnosti zbraní v občanském soudním řízení, kterého se povinný subjekt účastní.

[27] Pokud stěžovatelka v této souvislosti odkazuje na to, že žalobce žádostí o informace nesleduje žádný veřejný zájem a chce ji pouze využít ve svůj vlastní prospěch, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ve vztahu k právu na informace je obecně nepodstatné, z jakého důvodu žadatel určitou informaci požaduje. Pokud není dána některá z výjimek stanovená v informačním zákoně, povinný subjekt je informaci povinen poskytnout (srov. nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3930/14, ze dne 16. 6. 2015, bod 18).

[28] Odkázat lze v této souvislosti též na rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 9 As 101/2011-108, kde tento soud uvedl, že „*pro posouzení věci je podle zákona o svobodném přístupu k informacím zcela irelevantní, jaké pohnutky žadatele o poskytnutí informací k podání žádosti vedly. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší hodnotit*

pokračování

stěžovatelem předestřené osobní zájmy na získání předmětných informací. Z hlediska posouzení věci je naopak rozhodné, zda byly nebo nebyly splněny podmínky stanovené § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a zda se v případě stěžovatelovy žádosti jedná o informaci, kterou byl povinný subjekt povinen poskytnout, či nikoli.“ Eventualita, že žadatel o informace má v úmyslu použít požadované informace jako důkaz v řízení před soudem, tedy nemůže být sama o sobě důvodem pro neposkytnutí informace.

[29] Postavení „společenského hlídačského psa“ je přitom u žadatele o informace nezbytné v souladu s judikaturou Ústavního soudu (viz nálezy ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16) pouze v případě žádostí týkajících se platů a odměn zaměstnanců veřejné sféry (této problematice se týká také rozsudek ze dne 3. 2. 2021, č. j. 10 As 411/2020-34, na který v kasační stížnosti na podporu své argumentace nepřiléhavě odkazuje stěžovatelka). I v těchto případech je však právo na informace žadatelů váženo proti právům na ochranu soukromí zaměstnanců povinného subjektu, nikoliv zájmům samotných povinných subjektů. V posuzovaném případě proto také nebylo na místě provádět test proporcionality, jak namítá stěžovatelka, jelikož právo žalobce na informace se nedostává do kolize s žádným relevantním právem povinného subjektu.

[30] Výklad provedený městským soudem v napadeném rozsudku je tedy správný. Naopak, výklad předestřený stěžovatelkou, který by povinným subjektům umožňoval neposkytnout žadatelům takové informace, které by mohly být použity jako důkaz v občanském soudním řízení proti povinnému subjektu, je s ohledem na výše uvedené třeba odmítnout.

[31] Stěžovatelka dále namítá, že závěr ohledně nemožnosti odmítnout poskytnutí informací podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona je nesprávný, jelikož požadované informace splňují definiční znaky pokynů interní povahy.

[32] Podle § 11 odst. 1 písm. a) může povinný subjekt omezit poskytnutí informací, pokud „*se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*“

[33] Nejvyšší správní soud se při posouzení této námitky ztotožnil s posouzením provedeným městským soudem, podle kterého požadované informace nepředstavují pokyny interní povahy. Městský soud provedl k této otázce v bodě 50 a 51 podrobný výklad s odkazy na relevantní judikaturu, který nelze považovat za nepřezkoumatelný, jak namítá stěžovatelka. Na tento výklad v tomto bodě Nejvyšší správní soud pouze odkazuje, jelikož by bylo nadbytečné tyto závěry v úplnosti citovat nebo parafrázovat, a to i s ohledem na to, že stěžovatelka tyto závěry ve své argumentaci konkrétně nevyvrací.

[34] Stěžovatelka v této souvislosti fakticky pouze namítá, že i když je vztah s Ing. Grossem založen smlouvou, nemění to nic na tom, že jde pouze o její vnitřní záležitost, na jejímž zveřejnění není žádný veřejný zájem, stejně jako jsou například zaměstnanecké smlouvy.

[35] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že vnitřním předpisem (případně pokynem) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona je akt řízení *abstraktní povahy*, který slouží k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek nebo zařízení veřejné správy a jehož vydání se opírá o právně zakotvený vztah podřízenosti k vydavateli aktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007-89). Typicky se jedná o organizační řád, spisový řád, skartační řád, docházkový systém či další předpisy týkající se chodu „uvnitř“ úřadu. Již z povahy věci se tedy nemůže jednat o smlouvy s jinými osobami a ty z tohoto důvodu nepodléhají omezení práva na informace podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona. Tvrzená „interní“ povaha smluv uzavřených mezi stěžovatelkou a Ing. Tomášem Grossem, Ph.D., tedy nemůže být důvodem k odmítnutí žádosti o informace podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, jelikož již sama skutečnost, že se jedná o smlouvu, takový postup vylučuje. Tato námitka proto není důvodná. Nadto je třeba poukázat na skutečnost, že předložený správní spis předmětné smlouvy neobsahuje a ani stěžovatelka městskému soudu tyto smlouvy nepředložila. Argumentaci stěžovatelky o obsahu a povaze těchto smluv proto nelze nijak hodnotit.

[36] Obdobné je možné uvést i k informacím o „pověření a jmenování“ vůči Ing. Tomáši Grossovi, Ph.D., které žalobce od stěžovatelky rovněž žádal. Jedná se totiž typicky o úkony povinného subjektu týkající se jeho činnosti navenek, které mají účinky vůči třetím osobám (srov. již městským soudem přílehlavě citovaný rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2017, č. j. 1 As 120/2017-37, č. 3584/2017 Sb. NSS).

[37] Stěžovatelka dále brojí také proti závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k odmítnutí žádosti s odkazem na citlivé informace, které by nebylo možno žalobci poskytnout.

[38] Podle judikatury Ústavního soudu je smyslem a účelem odůvodnění rozhodnutí správního orgánu především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).

[39] Tyto požadavky je třeba přiměřeně aplikovat také na rozhodnutí stěžovatelky. Požadavek na přezkoumatelné odůvodnění správních rozhodnutí není samoučelný, ale slouží tomu, aby se žadatel o informace mohl s důvody rozhodnutí povinného subjektu

pokračování

seznámit a případně aby mohlo být rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace též podrobeno přezkumu nadřízeného orgánu nebo soudu. Pokud rozhodnutí tyto požadavky nesplňuje, je třeba konstatovat jeho nepřezkoumatelnost. Pokud stěžovatelka namítá, že argumentace k odmítnutí poskytnutí informací z důvodu obsahu citlivých informací byla podpůrná a nebyla rozhodující pro neposkytnutí informací, nic to nemění na její povinnosti své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnit i ve vztahu k tomuto důvodu odmítnutí žádosti. Resp. pokud stěžovatelka již má tento argument, který použila v napadeném rozhodnutí o odmítnutí žádosti za nepodstatný, měla by namísto podání kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu požadovanou informaci urychleně poskytnout.

[40] Podle § 12 informačního zákona platí, že „[v]šechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.“ Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených např. na požadované listině, nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale pouze důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje (např. rozsudek ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013-49, citovaný též městským soudem).

[41] Stěžovatelka kromě důvodů podle § 11 odst. 1 písm. a) a odst. 4 písm. b) informačního zákona odmítla žalobci požadované informace poskytnout též z toho důvodu, že mají povahu citlivých osobních údajů. Předně je tedy třeba přisvědčit městskému soudu, že stěžovatelka pochybila, pokud z uvedeného důvodu odmítla požadované informace poskytnout jako celek, namísto toho, aby předmětné informace, které vyhodnotila jako citlivé údaje, z poskytnutí vyloučila a žádost o informace odmítla pouze částečně v rozsahu takto vyloučených údajů. Dále je třeba přisvědčit městskému soudu, že rozhodnutí stěžovatelky je v tomto směru nepřezkoumatelné, jelikož žalobce nežádal o poskytnutí informací o platových poměrech Ing. Tomáše Grosse, Ph.D., ani jiné osoby, a z rozhodnutí stěžovatelky samotného se nepodává, z jakého důvodu by požadované informace měly zahrnovat citlivé údaje, které by byly překážkou poskytnutí informací. Žalobce totiž žádal mimo jiné informace o tom, jaké smlouvy byly mezi stěžovatelkou a Ing. Tomášem Grossem, Ph.D., uzavřeny, co je jejich předmětem a zda jsou nadále platné, a jaká pověření byla této osobě stěžovatelkou udělena, tj. informace nesouvisející s platovými poměry konkrétních zaměstnanců. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[43] Jelikož kasační stížnost stěžovatelky byla zamítnuta, přiznal Nejvyšší správní soud žalobci podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náhradu nákladů řízení v plné výši proti stěžovateli. Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti byla určena

podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to za jeden úkon právní služby poskytnutý žalobci v řízení o kasační stížnosti za 3.100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč. Jelikož zástupce žalobce je plátce DPH, soud dále navýšil odměnu o částku odpovídající této dani. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o povinnosti stěžovatelky zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

[44] Žalovanému Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, jelikož mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu